

AARETS Mørketid var nu inde. Dag og Nat drog et endeløst Tog af vandtunge Skyer hen over Landet. Et Par Uger igennem dryssede Regnen ned. I de københavnske Forretningskvarterer, mellem de høje Huse, brændte der Lys i Butiker og Kontorer det meste af Dagen. Byen var som nedsænket paa Bunden af et grumset Hav, hvorigennem Solen skimtedes som en søvnig Maane.

Men i Gadernes tjæresorte Søle, under de udspændte Paraplyer, i Sporvogne og tilstænkede Drosker, i hele den store Mennesketue rumsterede Livet lige ufortrødent. Der var et Mylr paa Strøget, en Trængsel i Butikerne, en Travlhed i Kontorerne, som om alle femhundrede Tusinde Københavnerne var sat i Bevægelse for at finde en Knappenaal.

Jytte Abildgaard havde i den sidste Tid forlagt sine daglige Formiddagsture fra Langelinje til Stierne omkring Søerne. Her var hun mindre udsat for at møde Bekendte, og hun ønskede foreløbig ikke, at for mange saae hende sammen med Karsten From, der regelmæssigt ledsagede hende. Det Forsøg, hun havde gjort paa at indføre den udskregne Maler i